wilistanud surnu aea peal, aga see wile
heal olnud kaugel kuulda. —
Seda kuuldes olnud mehel suur hirm ja
lõõnud hobusele tugewaste pihta, et
aga surnu aeast ruttu kaada saaks.
Sest temale tulnud kõiksugused jut-
tud ja mõtted ette, mis tema oma
isa käest läpse põlwes kuulnud kui
isa elanud. — Et õõse kella kaheteist-
kümne ajal koik waemud kondiwa
surnu aea peal. — Kui ta juba hea
tük maad surnu aeast kaada olnu
hakkanud mees jälle kõwemini
hingama ja lasknud hobusel tasa
kõia! — Ja ise hakanud tagus pidi Isa
Meiet lugema, sest ta olla kuulnud,
et süs waimud ei julgeda enam
tagant järele tulla. —
Aga häkitselt kuuleb jälle, et üks
wilistanud, palju waljemini ja

lähemal kui enne. — Nüüd hakkanud
mees jälle uueste hobusele pihta lööma
ja ajanud aga nü ruttuste kui hobune
jõudnud jooksta! mida kõwemani
mees ajanud seda lähemale jõudnud
aga wile heal! — Wümaks kui
mees juba koju poolse metsa äärde
oli jõudnud olnud juba wile heal just
tee äares kuulda. — Ja häk-
kitselt jäänud hobune seis ma, ning
tõrkunud tagasi. — Süs näinud
mees, et pahem alt poolt metsast tul-
nud üks suur kari kitsesi ja just
tema hobuse eest läinud üle maan-
tee alla mere poole. —
Kui kitsede parw mööda oli läinud
süs mees hakkanud jälle toibuma
ja kui koju jõudnud olnud ta nõn-
da ära kohkunud, et ei ole sõnagi
suust wälja tulnud. — Ja sest